

λείψανα ἀγαλμάτων τοῦ αἰτώματος, ἀτίνα καὶ εὖρον. Πρὸς τοῦτο ὁμως ἐζητήθη νέα ἄδεια ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἣτις καὶ ἐδόθη τῷ Ἑλγιν. Ἐν τινι τῶν οἰκιῶν τῶν κρημισθεισῶν ἐν ἣ συνέβη νὰ μὴ εὕρωσι τι, ὃ ἰδιοκτήτης αὐτῆς Τοῦρκος δεικνύων τὴν δυσαρέσκειάν του μετὰ σαρκαστικοῦ γέλωτος ἔδειξεν εἰς τοὺς τεχνίτας τὴν ἄσβεστον, ἣτις ἐχρησίμεισε πρὸς οἰκοδόμησιν τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου, κατασκευασθεῖσαν ἐκ τῶν ζητουμένων τεμαχίων τῶν μαρμάρων.

Ἐκ τῆς ἀναπτύξεως ταύτης τῶν ἐργασιῶν ὁ φρούραρχος καὶ οἱ γιαννίτζαροὶ του, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει οἰκοῦντες Τοῦρκοι εὖρον τροφήν, κατέστρεφον δὲ πολλὰκις καὶ τὰ ἰκρίωματα, καὶ ἐμπόδιζον αὐθαιρέτως τὴν εἴσοδον ἴν' αὐξάνωσι τὰ δῶρά των.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρστέ.—Μετὰφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ὁ Βερδιέ ἠσθάνετο νῦν πλείονα ἔτι φρίκην πρὸς τὴν πολιτικὴν αὐτὴν, ἐν ἣ ἦτο βεβηθισμένος. Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο συνένοχος σκευωρίας, ἣτις οὔσα πρότερον βορβορώδης, καθίστατο νῦν αἰματηρά. Χάριν αὐτοῦ, ἕνεκα αὐτοῦ, διότι μερικοὶ ἀνόητοι οἵτινες οὐδὲν ἐγίνωσκον περὶ τοῦ βίου του, οἵτινες μόλις ἐγίνωσκον τὸ ὄνομά του ἐπανάλαβον ἴσως κάμμιαν μωρίαν ἢ καμμίαν ὕβριν, ἐδέησε νὰ τραυματισθῇ εἰς ἀγαθὸς νέος στρατιώτης καὶ νὰ κατάρχηται εἰς κλίνην νοσοκομείου!

— Τὶ τὰ θέλετε! ἔλεγεν ὁ Δυκάς κείποτε πρακτικὸς καὶ λογικὸς ἐξ ὀρμεμφύτου ὅπως καὶ ὁ κ. Βερλεμών, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη ὁμελέττα χωρὶς νὰ σπάσουν τ' αὐγά! Ἡ παραβολὴ εἶνε ἀντικοινοβουλευτικὴ ἀλλ' εἶνε ὀρθή.

Ὁ ταγματάρχης ἐπέθυμε τοῦλάχιστον νὰ μάθῃ ἂν ἡ κατάστασις τοῦ τραυματίου ἢ τοῦ Τιβολιέ ἦτο σοβαρά.

Ἦθελε νὰ μεταβῇ εἰς Μελὲν ἀμέσως.

Ὁ Δυκάς ἐμάντευεν ἐκ τοῦ τόνου μεθ' οὗ ἐλάλει ὁ Βερδιέ, ὅτι ἐπέκειτο νέα παραχώρησις σκηνή, ἣν ἔμελε νὰ προκαλέσῃ ὁ στρατιωτικὸς εἰς τὸ ἔπακρον πλέον τῆς ὑπομονῆς διατελῶν.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς συνοδεύσω, ταγματάρχα; εἶπεν.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Ὁ Αἰμίλιος ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ ταγματάρχης Βερδιέ δὲν θὰ ἐξελέγετο βουλευτής. Τὶ

κρίμα! Τὸ νὰ διαδεχθῇ τὸν Σαρβὲ ὁ Γκαρούς ἐσθμαίνειν ὅτι ἡ ἐκλογικὴ περιφέρεια διέφευγε πλέον τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κυρίας Ἐρβλαί, μυρίαὶ δὲ μικραὶ ἐλπίδες λαθραίως δημιουργηθεῖσαι παρὰ τοῦ νεαροῦ Πίττ, οἰκτρῶς κατέρρον.

Διατὶ λοιπὸν νὰ ἐκλέξωσιν ὡς ὑποψήφιον ἄνδρα τόσον ἀνεπιτήδειον περὶ τὴν ἐκλογικὴν τακτικὴν; Ἡ πολιτικὴ εἶνε κλειδοκύμβαλον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις νὰ παίξῃ μεταχειριζόμενος καὶ τοὺς παρατόνους ἤχους ὅπως καὶ τοὺς ἐντόνους, ἂν δὲ ἡ συμφωνία μετατραπῇ εἰς κακοφωνίαν, ἀδιάφορον. Μόνον τὸ θορυβῶδες ἀξίζει.

Τὴν προτεραίαν εἶχε περιπλέξει, εἶχε φέροι εἰς κρίσιμον θέσιν τὰ πράγματα ὁ ταγματάρχης καὶ τραυματισμὸς τοῦ Τιβολιέ παροργίζων τοὺς δυσαρεστημένους θὰ παρεῖχεν εἰς τὸν Γκαρούς χιλιάδας ψήφων. Ἦτο θλιβερόν, ἀπαλπιστικόν! Ἄ! ἂν ἐξέλεγον αὐτόν, τὸν Δυκᾶν πῶς θὰ εἴξευρε νὰ περιποιηθῇ τοὺς ἐκλογεῖς καὶ νὰ κρημίσῃ ἐπιτηδείως τὸν Γκαρούς! Καὶ ἠσθάνετο σφοδρὰν ὀρεξιν νὰ εἶπῃ πρὸς αὐτόν τὸν ἴδιον Βερδιέ πῶς θὰ ἐφέρετο αὐτὸς ἂν ἦτο ὑποψήφιος. Ἀπλῶς μίαν γνώμην ἠθέλε νὰ εἶπῃ ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν τέχνην.

— Ὡς βλέπετε, ταγματάρχα, ἔλεγε πρὸς τὸν Βερδιέ ἐνῶ ἐβάδιζεν εἰς τὴν ὁδὸν προφυλαττόμενος ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀλεξήλιου ἐκ κιτρίνης μετὰξῆς ὑπερραμμένου διὰ πρασίνου ὑφάσματος, δὲν πρέπει τις νὰ εἶνε πολὺ ἀπότομος.

— Πῶς πολὺ ἀπότομος; . . ὑπῆρξα ἐγὼ πολὺ ἀπότομος;

Καὶ ἐν τῷ ἄμα ὁ Βερδιέ ἀνεκίνησε μετὰ τῶν δακτύλων του τὴν ἐξ ἰνδικεῦ καλάμου ράβδον, ἣν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του. Ἐφαίνετο ὡσεὶ μεταμελόμενος διότι δὲν τὴν εἶχε παραλάβει τὴν προτεραίαν εἰς τὴν δημήγυριν.

— Δὲν λέγετε κάλλιον ὅτι ἐδείξα ἀγγελικὴν ἠπιότητα πρὸς τοὺς φαύλους αὐτοῦς, οἵτινες ἠθελον νὰ μὲ περιπαίξωσιν! Πολὺ ἀπότομος; ἀπεναντίας ἐφάνην πολὺ μαλακός. Ἐτελείωσεν ὁμως, ἐτελείωσεν! θὰ μεταχειρισθῶκεν εἰς τὸ ἐξῆς ἄλλην μέθοδον!

— Ὅχι ὄχι, μὲ συγχωρεῖτε, ἐπανάλαβεν ὁ Δυκάς, δὲν προσέβαλον σὰς.

— Δὲν προσέβαλον ἐμέ;

— Καθόλου.

— Δὲν ἐκατηγόρησαν ἐμέ ὅτι κατεχράσθην εἰς Γκέλμαν;

— Ὅχι, ταγματάρχα, ὄχι σὰς.

— Καὶ ποῖον λοιπὸν τότε! τὸν Σουλτάνον;

— Ὅχι, τὸν ὑποψήφιον.

— Δὲν ἀπεκάλεσαν ἐμέ χθὲς Μαλάκαν;

— Ὅχι, ὄχι σὰς, ἀλλὰ τὸν ὑποψήφιον.

— Τὶ μοῦ ψάλλετε, καλέ; Ὁ ταγματάρχης Βερδιέ καὶ ὁ ὑποψήφιος ἀποτελοῦσιν ἓν καὶ

τὸ αὐτὸ πρόσωπον. "Οποῖος προσβάλλει τὸν ἕνα προσβάλλει καὶ τὸν ἄλλον.

— "Ὅπως διόλου, εἶπεν ὁ νέος Πίττ μειδιῶν ὑπὸ τὸ ἀλεξήλιόν του. Τὸν ταγματάρχην ὄλοι τὸν σέβονται καὶ οὐδεὶς θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ εἴπῃ τίποτε κατ' αὐτοῦ. Τὸν ὑποψήφιον ὅμως καθεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγξῃ.

— Τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ ὅτι ὁ ὑποψήφιος εἶνε κτήνος, τὸ ὁποῖον δύναται καὶ ὀφείλει νὰ δέχεται τὰ κτυπήματα ὄλων τῶν διαβατιῶν, ὅπως ὁ ἀτυχῆς νέος στρατιώτης ἐδέχθη τὴν μαχαιριὰν τοῦ παράφρονος ἐκείνου;

— Τί τὰ θέλετε ταγματάρχα!.. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπάγγελμα.

— "Α! τί νὰ σὰς εἴπω!.. Θὰ προετίμων κάλλιον νὰ ἦμουν ρακοσυλλέκτης παρά νὰ ἐξασκήσω ἐπὶ περισσώτερον καιρὸν αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Διότι εἶνέ τις ὑποψήφιος, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ τείνῃ τὴν παρεῖκν ὡς σκοπὸν εἰς τὰ ραπίσματα; 'Σπολλάτη .. Σφαίρας ὅσας θέλουν, μάλιστα αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειὰ μου! Αὐταὶ φονεύουν, ἀλλὰ δὲν λερώνουν. Τοὺς ἐμπυσμους καὶ τοὺς προπηλακισμούς ἄς τοὺς δεχθῶν ἄλλοι!

— Καὶ ἐν τούτοις τὸ μόνον μέχρι τοῦδε γνωστὸν μέσον διὰ νὰ γείνη τις βουλευτὴς εἶνε νὰ ἐκτεθῇ ὡς ὑποψήφιος.

— "Ας χαίρωνται αὐτοὶ ὅπου ἐπιθυμοῦν νὰ γείνουν βουλευταί.

Καὶ προσέθηκε μετὰ χειρονομίας, ἣτις ἦνοιξεν αἶφρην ἀπειραριθμους ἀπόψεις εἰς τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Δυκά :

— "Εγὼ!.. ὦ, ἐγὼ!..

Καὶ πᾶσα ἡ ἀγανακτικὴς του ἐφαίνετο ἀνερχομένη εἰς τὰ χεῖλη του.

Φάσαντες εἰς Μελέν, ἐνῶ ἀνήρχοντο πρὸς τὸ νομικρεῖον προσέκρουσαν σχεδὸν ἐν τῇ ὁδῷ Σαίντ-Ἀσπαὶ καθ' ἑμίλου σχηματισθέντος πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου λιθογράφου. Συνωστίζοντο καὶ συνωθούντο ὅπως παρατηρήσωσι λιθογραφίαν νεωστὶ ἐκδοθεῖσαν, κρεμαμένην ὀπισθεν τοῦ ὑαλώματος, φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς λέξεις: *Παράρτημα τοῦ φύλλου τοῦ Ἐγγέλιου τοῦ Μελέν*. Οἱ παρεστῶτες ἐγέλων. Ἦτο ἡ γελοιογραφία ἀτόμου, ὅπερ ὁ Δυκάς ἀνεγνώρισε τάχιστα· παρίστα ἰσχυρὸν Δὸν Κισσὼτ φέροντα κράνος ἰπποτικὸν ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἐπωμίδας ταγματάρχου, σφύροντα διὰ λεπτοῦ σχοινοῦ μικρὸν τηλεβόλον ξύλινον, ἐφ' οὗ τέσσαρες ἐργαταὶ ὀρυχείου ἀνερχημένοι, συνήνουν τὰς χεῖρας καὶ ἔλεγον:

— *Ἐσώθημεν! Ἐδχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν .. καὶ τὸν γέροντ μας!*

Κάτωθεν τῆς γελοιογραφίας ταύτης χαραχθεῖσης διὰ μολυβδίδος βαναύσου καὶ φερύσης τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γερμανοῦ Τρουγιάρ, τοῦ

μαθητευομένου ἐκ Βαρβιζῶν ζωγραφίσκου καὶ ἀναπνεύσαστου ὀπαδοῦ του Γκαρούς, ἀνεγινώσκето ἔμμετρον ἐπίγραμμα λίαν φαιδρύνον τοὺς συνηγμένους διαβάτας, ὧν τινες, ὅπως κάλλιον τὸ διακρατήσωσιν εἰς τὴν μνήμην των, ἐπανελάμβανον ὑψηλῇ τῇ φωνῇ τοὺς στίχους.

— Τί εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Βερδιέ παρακινούμενος ἐκ τοῦ παραδόξου ἐκείνου μαγνητισμοῦ τοῦ ἐξωθούντος τὸν ἄνθρωπον πρὸς πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ τὸν λυπήσῃ καὶ νὰ τὸν πληγώσῃ.

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Δυκάς, δὲν εἶνε τίποτε.

Καὶ προσεπάθει ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Βερδιέ. Εἶτα διὰ μιᾶς ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ πονηρὰ ἐκείνη ἀστείότης, ἣς αὐτὸς εἶχε μαντεύσει πᾶσαν τὴν σημασίαν, πᾶσαν τὴν μοχθηρίαν, δι' ἐνὸς βλέμματος, ἠδύνατο ἐτι μᾶλλον νὰ ἐξερεθίσῃ καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ ἀηθίαν εἰς τὸν ὑποψήφιον.

— Τέλος πάντων, εἶπεν, ἀφοῦ τόσον καὶ τόσον θὰ τὴν ἴδῃτε σήμερον ἢ αὔριον!..

Καὶ ἐσταμάτησε μετὰ τοῦ Βερδιέ πρὸ τῆς γελοιογραφίας.

Οἱ περιέργοι ἀναγνωρίσαντες τὸν ταγματάρχην ἀπεμακρύνοντο ὀπισθοῦν ἐκ περιεργείας ἢ ἐκ κακεντρεχείας, διὰ νὰ κρίνωσιν ἐξ ἀποστάσεως τὸ ἀποτελεσμα, ὅπερ ἔμελλε νὰ παραγάγῃ ἡ λιθογραφικὴ εἰκὼν.

Ἐο ταγματάρχης κατέστη πελιθνὸς καὶ ἐδέησε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς ράβδου του διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἀνεγνώρισε τὸν ἑαυτὸν του καὶ αὐτὸς ἀνεγίνωσκε μὲ χεῖλη φρικιώντα τοὺς στίχους, οὓς ὁ ζωγραφίσκος εἶχε παραθέσει κάτωθεν τῆς χονδροειδοῦς γελοιογραφίας, τοὺς ὑπενθυμίζοντας καὶ αὐτὴς μετὰ χλευασμοῦ τὴν σωτηρίαν τῶν ἐν Μεδὸν ἐργατῶν. Εἰρωνικῶς ὁ ταγματάρχης μετὰ γέλωτος ἀπειλητικῶς εἶπε:

— Ὠραῖα! Μετὰ τὸ γράψιμον καὶ ἡ ζωγραφικὴ!

Καὶ διὰ τῶν δακτύλων του συστρέφων τὴν ἐκ καλάμου ράβδον του, ὡς νὰ κατέβαλλε προσπαθεῖς σφοδρὰς ὅπως μὴ συντρέψῃ τὸ ὑάλωμα, οὐ ὀπισθεν ἐξετίθετο ἡ γελοιογραφία, ἀνέγνωσε λέξιν πρὸς λέξιν μὲ φωνὴν ἐμπλεων ὀργίλων τῶνων τὴν ὑπὸ τὴν εἰκόνα σατυρικὴν κατ' αὐτοῦ στροφῆν.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει τὴν ἀνάγνωσιν, ὅτε ἡ χεῖρ του ἐτίθετο μεθ' ὀρμῆς ἐπὶ τοῦ χαλκίνου κομβίου, δι' οὗ ἠνοιγότο ἡ θύρα τοῦ τυπογραφείου, καὶ ἔστρεφεν αὐτὸ βιαίως.

— Ποῦ πηγαίνετε; εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ Δυκάς. Τί θὰ κάμετε;

— Θέλω κατὰ πρῶτον νὰ μάθω ποῦ εἶνε τὸ ζωντόβολον, τὸ ὅποιον ἔκαμεν αὐτὴν τὴν εἰκόνα καὶ τίνας εἶνε αὐτοὶ οἱ στίχοι.

— Ταγματάρχα, ἔλεγε τὰπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Δυκάς, σὰς παρακαλῶ, ταγματάρχα, μὴ σκάνδαλον!

— Σκάνδαλον!.. νόστιμον εἶνε αὐτό! εἶπεν ὁ Βερδιέ. Ἐξ ἔμοῦ θὰ προήρχετο τὸ σκάνδαλον; θὰ καθήσετε ἴσως πάλιν νὰ μοῦ εἰπῆτε ὅτι δὲν χλευάζουν ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν ὑποψήριον;..

— Ναί, ναί, βεβχίως, ἐπανελάμβανεν ὁ Δουκάς, δὲν χλευάζουν σᾶς, ὄχι σᾶς ἀλλὰ τὸν ὑποψήριον;

— Τότε εἶνε ἀπλούστατον τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Βερδιέ· ὑποψήριος δὲν ὑπάρχει πλέον! Προτοῦ ὁμως νὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου, θὰ τρῦς μάθω ἐγὼ ποῖος εἶνε ὁ Δὸν Κισσώτ!

*Ὡθιτε μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε πρὸς κολυθούμενος ὑπὸ τοῦ Δουκά, ὅστις κλίπερ ὅπως οὖν ἀνησυχῶν, ἤθελεν ἐν τούτοις νὰ ἴδῃ τί θὰ συνέβαινε. Οἱ ἐν τῇ ὁδῷ πρὸ μικροῦ ἀπομακρυνθέντες περιέργοι ἐπλησίασαν πρὸς τὴν ὑαλίνην προθήκην τοῦ λιθογράφου, ἣν ἐφρνάζοντο ἤδη θρυσουμένην εἰς μυρία τεμάχια ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῆς ράβδου τοῦ ταγματάρχου.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον ὁ Βερδιέ εὐρέθη αἴφνης ἐνώπιον μικροσώλου κλοκκγάθου ἀνδρὸς μειδιῶντος ἡλιθίως, ὅστις ἀφῆρει ταυτοχρόνως τὸν ἐκ μέλανος ὀλοσηρικοῦ σκουφρον, ὃν ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χρυσᾶς διόπτρας ἀπὸ τῆς ρινός, ὅπως τὰς καθίρησεν.

— Ἐχω τὴν τιμὴν, κύριοι, νὰ σᾶς χαιρετίσω... ἤρχισε νὰ λέγῃ.

Ἄλλ' ὁ Βερδιέ τὸν διέκοψεν ἐν τάχει.

— Κύριε, εἶμαι ὁ ταγματάρχης Βερδιέ. Ποῖος σᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἐκθέσετε αὐτὴν τὴν αἰσχρότητα, τὴν ὁποίαν εἶδα πρὸ ὀλίγου;

— Τὴν αἰσχρότητα; ποῖαν αἰσχρότητα; ἐτραύλισεν ὁ ταλαίπωρος λιθογράφος μὲ ἦθος κατεπτοημένον.

Ὁ Βερδιέ παρεμέρισεν αὐτὸν διὰ ταχείας κινήματος, ἀπέσπασε τὴν κρεμασμένην ἀπὸ τοῦ παραθύρου γελοιογραφίαν, ἣν ἀκόμη παρετήρουν ἐξωθεν πολλοὶ καὶ θέτων αὐτὴν ὑπὸ τὴν ρίνα τοῦ λιθογράφου:

— Αὐτὴν, εἶπεν, ἰδοῦ! Δὲν ἐννοεῖτε τί σᾶς λέγω;

Ὁ Δουκάς παρετήρει τὴν σκηνὴν. Ἦτο προφανὲς τῷ ὄντι ὅτι ὁ γέροντος λιθογράφος δὲν ἐγίνωσκε καλὰ καλὰ τί εἶχεν ἐκθέσει. Ἐψέλλιζε δικαιολογίας τινάς. Ἡ εἰκὼν ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐκτυπωθῆ· αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐφάνετο, ἦτο δεικνύμιον. Τοῦ ἔφεραν νὰ ἐκτυπώσῃ αὐτὴν τὴν λιθογραφίαν, τὴν ἐξετύπωνε καὶ φυσικώτατα ἐξέθετεν ἐν ἀντίτιπον αὐτῆς ὡς δειγμα μετὰ τῶν διαφόρων ἄλλων καλλιγραφικῶν δοκιμῶν. Ὅτε κἂν ἐγίνωσκεν ὅτι παρίστα πρόσωπον γνωστόν τῇ ἀληθείᾳ δὲν τὸ ἐγίνωσκεν. Οἱ κύριοι ἠδύναντο ν' ἀποκλιθῶσι πρὸς τὸν κ. Σαβουρῶ δὲ Ρεβίλ, ὅστις ἦτο ἐκεῖ ἀκριβῶς εἰς τὸ τυπογραφεῖον ἐπιβλέπων τὴν ἐκτύπωσιν.

Ὁ Σαβουρῶ!.. Πονηρὰ ἀστραπὴ ἔλαμψεν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Δουκά, ἀνζητήσαντος διὰ τοῦ βλέμματος ἐντὸς τοῦ ὀπιθίου διαχωρίσματος τοῦ ἐργαστηρίου τὸν πρῶν ἐν τῷ συλλόγῳ Μοντεσκιὲ συνάδελφόν του. Μία κεφαλὴ ἐφάνη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν θύραν τοῦ διαχωρίσματος, εἶτα δὲ ὀλόκληρος ὁ δημοσιογράφος ἐπεφάνη προχωρήσας ἐν βῆμα, ἐνῶ ὁ Βερδιέ τὸν προσέβλεπεν ἀτενῶς ὁ δὲ Δουκάς παρετήρει ὀπισθεν τοῦ Σαβουρῶ νεκρὰν ξανθὴν γυναῖκα, φέρουσαν κομψότατον πῖλον, ἣτις μετὰ τοῦ συντάκτου τοῦ Ἐγγέλιου ἐπετήρει τὴν ἐκτύπωσιν τῆς γελοιογραφίας.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ ταγματάρχης, προχωρῶν πρὸς τὸν Ρεβίλ, σεῖς εἰσθε ὅστις εὐαρεστεῖσθε νὰ δημοσιεύετε τιαυτὰ φιλοφρονητικὰ στιχουργήματα περὶ ἐμοῦ;

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ τὴν γελοιογραφίαν συντεθραυσμένην σχεδόν, ἣν εἶχεν ἀποσπάσει ἀπὸ τοῦ παραθύρου, συνέστρεψε δὲ αὐτὴν ἐγγύτατα τῶν χειλέων τοῦ Σαβουρῶ, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὴν χώσῃ διὰ τῆς βίας εἰς τὸ στόμα του.

Μὲ τὸν μυνέλον εἰς τὸν ὀφθαλμόν, αὐθάδης καὶ ἀπαθῆς ὁ Ρεβίλ ἔβλεπε τὸν στρατιωτικὸν μετ' ἤθους ἐκουσίως ἐκπλήκτου καὶ χλευαστικοῦ.

— Τί σᾶς ἤλθεν; εἶπεν. Δὲν εἰξεύρω ποῖος ἔλεγε μίαν ἡμέραν νηστήσιμον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐβρόντα πολὺ: «Πολὺν θύρῳρον κάμνει ὁ Θεὸς διὰ μίαν ὁμελέτταν μὲ λαρδί.» Ἐὰν σᾶς εἶπω καὶ ἐγὼ ὅτι κάμνετε πολὺν θύρῳρον διὰ ὀλίγας μολυβδοκοנדουλιάς καὶ μίαν γελοιογραφίαν.

Προσεπάθει διατηρῶν τὴν παρισινήν ἐτοιμότητα νὰ τηρήσῃ καλὴν καὶ ἀνεπίληπτον στάσιν ἀπέναντι τοῦ Βερδιέ, πελιδνοῦ ἐκ τῆς ὀργῆς, ὃν ἡ αὐθάδης ἐκείνη ἀπάθεια ἐτι μάλλον παρῶζενεν.

*Ὀπισθεν αὐτοῦ ἡ νεκρὰ γυνὴ προσηλοῦσα τοὺς πρασινωποὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ταγματάρχου, ἴστατο μὲ τοὺς βραχιόνιας ἐσταυρωμένους, μὲ μειδιάμα ἀνησυχητικόν, προφανῶς πῦχαριστημένη ἐκ τῆς ὀδύνης τοῦ στρατιωτικοῦ.

— Βλέπετε, ἐπανελάμβανεν ὁ Δουκάς προσπαθῶν νὰ κατευνάσῃ τὸν Βερδιέ, ὅτι ὄχι κατ' ὁμῶν, ὡς καλῶς σᾶς ἔλεγε, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ὑποψηρίου ἐπιτίθενται.

Καὶ ἐλάμβανεν ἤδη ἡρέμα καὶ ἐμφρόνως τὸν ταγματάρχην ἐκ τῆς χειρός, ὡσεὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ· ἀλλ' ὁ Βερδιέ τὸν ἀπέθησε σχεδόν βιαίως καὶ στενοχωρῶν τὸν Ρεβίλ:

— Ἐπὶ τέλους εἰς μίαν λέξιν, εἶπε, σεῖς ἢ ὄχι διεπράξατε αὐτὴν τὴν ἀτιμίαν;

Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ τυτρὰ γελοιογραφία δὲν ἐσκόπει νὰ βλάψῃ αὐτὸν μόνον. Τὸν βίον του, τὸ παρελθόν του, τὰς ἀνωφελεῖς θυσίας του, πάντα ἐγκατελίμπανεν εἰς πᾶσαν ἐπίθεσιν, ὅπως θ' ἀφι-

νε τὸ πτώμα του εἰς εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κοράκων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης Ἄλλὰ τὸ ὕψος τοῦ κατ' αὐτοῦ ἐπιγράμματος ἦτο τοιοῦτο, ὥστε ἔκαμνε τὴν καρδίαν του ν' ἀναπάλλη σφοδρῶς διότι ὑπεμίμησκεν αὐτῷ τὰς ἀχρειότητας, τὰς ἐκτοξευθείσας κατ' αὐτοῦ τὴν προτεραιάν ἐν τῷ κυκεῶνι τοῦ *Καφανείου τῆς Ἀστραπῆς*. Ἦτο βέβαιος ὅτι ἐνουπῆρχεν εἰς αὐτὸ ὑπαιγιγμός τις ἀνανδρος ἀναφερόμενος εἰς τὰς συκοφαντίας τὰς διαδοθείσας κατὰ τῆς ἀνεψιάς του καὶ ὅτι ἡ ἀγενὴς ὕβρις προσέβαλλε τὴν Γιλβέρτην, τὴν ἀγαθὴν κόρην πρὶν προσβάλλῃ αὐτόν. Ἐμπροσθέν του, ὑπὸ τὴν χεῖρά του εὗρίσκετο εἰς τῶν ἐργατῶν ἢ τῶν διαδωσάντων τὴν βδελυρὰν ἐκείνην ἐπίνοιαν. ὦ! θὰ ἐπλήρωνε διὰ τοὺς ἄλλους αὐτὸς ὁ κύριος Σαβουρῶ δὲ Ρεβίλ.

— Ταγματάρχα, ἀπήντησε φλεγματικῶς ὁ δημοσιογράφος, ὁ φίλος μου Δυκάς ἔχει δικαίον· ἐδῶ κυρίως πρόκειται περὶ ἐπιθέσεως γενομένης διὰ τῆς μολυβδίδος κατ' ἐνὸς ὑποψηφίου.

— Καθ' ἐνὸς ὑποψηφίου; Τίνος ὑποψηφίου; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ὑποψήφιος, εἶπεν ὁ Βερδιέ μετὰ φωνῆς ἀποφασιστικῆς. Ὑπάρχει εἰς ἀνὴρ ὅστις ἐννοεῖ νὰ τὸν σέβωνται καὶ ὅστις σὰς ἀπαγορεύει — καταλαμβάνετε; — σὰς ἀπαγορεύει νὰ κάμετε τὸν ἐλάχιστον ὑπαιγιγμὸν ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικῷ του βίου.

Ἄνεπτυξε τὸ συντεθλασμένον χαρτίον καὶ δεικνύων τὴν λιθογραφίαν:

— Λοιπὸν αὐτὸ εἶνε παράρτημα τῆς βρωμερᾶς ἐφημερίδος σας; ἤρώτησεν.

Ὁ Ρεβίλ ἐγένετο πελιδνός, καίπερ διατηρῶν ἐλαφρόν τι μειδιάμα.

— Ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ νέος, ἄλλ' ὡς βλέπετε... ἀκριβῶς τῶρα ἐκτυποῦνται.

— Πολὺ καλὰ! λοιπὸν σὰς ἀπαγορεύω νὰ δημοσιεύσητε αὐτὴν τὴν ἀισχρότητα· σὰς τὸ ἀπαγορεύω, ἐννοεῖτε;

Ὁ ἐκ τῆς διενέξεως θόρυβος ἐκίνησε τὴν περιέργειαν τῶν ἐργατῶν τοῦ λιθογραφείου, οἵτινες συνωθοῦντο παρὰ τὴν θύραν ὅπως ἴδωσιν, ἐνῶ ὁ καταστηματοάρχης ἐπτοημένος προσεκάλει αὐτούς νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ Σαβουρῶ ταχὺ βλέμμα, ὅξυ ὡς κτύπημα πτερνιστήρος.

Ὁ δημοσιογράφος ἀπήντησε τότε μετ' αὐστηροῦ τόνου ὅτι δὲν ἔχει νὰ λάβῃ διαταγὰς ἀπὸ κανέναν. Ὁ *Ἐγγελευς τοῦ Μελὲν* εἶχεν ἓνα διευθυντήν, τὸν Γκαρούς, τὸν παντοδύναμον, ἀποφασισμένον πᾶ πάντα νὰ εἶπῃ καὶ νὰ πράξῃ, ὅ,τι δὲ ᾔθελεν ὁ Γκαρούς, τὸ ᾔθελε καὶ ὁ Σαβουρῶ. Ἄν ᾔθελεν ὁ ταγματάρχης νὰ μὴ δημοσιευθῇ ἡ λιθογραφία, ὤφειλε ν' ἀποταθῇ πρὸς τὸν Γκαρούς.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχηγός σας; εἶπεν ὁ Βερδιέ.

— Ἀκριβῶς.

Ὁ ταγματάρχης ἐλάλει εἰρωνικῶς, ὁ τόνος δὲ ἐκάστης τῶν λέξεων αὐτοῦ ἐδιπλασίαζε τὴν χλευαστικὴν αὐθάδειαν τοῦ ἄλλου· προφανῶς ὁμως ἤρχιζε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονήν.

— Καὶ σὰς πληρώνει ἀκριβὰ διὰ νὰ ἐξασκῆτε αὐτὸ τὸ ὠραῖον ἐπάγγελμα; ἠρώτησεν αὐτὸς ὁ Βερδιέ.

— Ναί, πολὺ ἀκριβὰ.

— ὦ! οὐδέποτε θὰ εἶνε ἀρκετὴ ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὰς ἀτιμίας, τὰς ὁποίας σὰς ἐπιβάλλει.

Ὁ Αἰμίλιος Δυκάς ἐθεώρει ὅτι ὁ ταγματάρχης ἀναντιρρήτως ὑπερέβαινε τὰ ὅρια. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Σαβουρῶ ἦτο ὑπομονητικὸς μέχρι τινὸς μόνον. Κηλίδες πράσιναι ἀνεφαίνοντο εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργήν, ἧτις ἀπὸ τινων στιγμῶν ἐτάρασσε τὰ νεύρα του, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς εἰς τὸν ταγματάρχην ὅτι ἡ ἐπέμβασίς του καθίστατο δι' αὐτὸν διαταγή.

— Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου! .. προσέθηκεν.

Ἐστράφη ἐν τάχει πρὸς τοὺς ἐργάτας καὶ με ἐπιτακτικὴν φωνὴν εἶπε:

— Ἐκτυπώσατε!

Δὲν εἶχεν ἀκόμη προφέρει τὴν λέξιν, ὅτε ἡ χεὶρ τοῦ Βερδιέ κατέπιπτε βραβεῖα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ρεβίλ· ἐπειδὴ δὲ ὁ νέος ᾔθελε νὰ ὀρμηθῇ κατὰ τοῦ ταγματάρχου, ὁ στρατιώτης ἤρπασεν αὐτόν ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τὸν ἔσεισεν ἰσχυρῶς καὶ τὸν ἐξαπέστειλε νὰ κυλισθῇ παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἐργατῶν.

— Ἄ! .. ἐννοια σου! .. θὰ μοῦ τὸ πληρώσης αὐτό! .. Θά μου δώσης λόγον! ὤρυστο ὁ Ρεβίλ.

— Ὅ,τι ἀγαπᾶς, εἶπεν ὁ Βερδιέ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ράβδου του, ἣν εἶχε τηρήσει, καὶ ὅταν θέλῃς! ..

Ἡ νεαρὰ γυνή, ἐνῶ ὁ Σαβουρῶ ἀνηγειροτο τινάσσωσιν μηχανικῶς τὰ ἐνδύματά του καὶ ἔτοιμος παρὰ τὰς προσπάθειάς τῶν ἀναχαιτιζόντων αὐτόν τυπογράφων νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ ταγματάρχου, ἐπλησίασεν εἰς τὸν Βερδιέ, βραδέως, δέ, μετὰ προφορᾶς ἀγγλικῆς καὶ μετὰ ὑπολανθανούσης σκληρότητος:

— Πόσον κακὰ ἐκάματε, κύριε ταγματάρχα! .. εἶπεν. Καὶ ἄλλο σκάνδαλον! .. Κακόν... κακόν διὰ σὰς! Καὶ κακόν διὰ τὴν ἀνεψιάν σας· προσέθηκεν ἔτι βραδύτερον ἡ νεαρὰ γυνή.

Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παραφορᾷ τῆς ὀργῆς του τὸ ὄνομα τῆς ἀνεψιάς του ἰσχυτε νὰ ἐκπλήξῃ καὶ νὰ κατευνάσῃ ἅμα τὸν ταγματάρχην. Κακόν διὰ τὴν Γιλβέρτην; .. Διατί ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἧτις δὲν τὸν ἐγνώριζε, τοῦ ὠμίλει περὶ τῆς Γιλβέρτης;

(Ἔπεται συνέχεια).